

IT-administrator indstifter legat

Interview med IT-administrator på Sabro-Korsvejskolen, Beninu Andersen

Ca. 15 % af eleverne på en given folkeskole har så store læse- og skrivevanskeligheder at det bliver umuligt for dem at holde trit med de øvrige elever i klassen. Heldigvis for de fleste af dem har vi nu gennem de seneste 10 år haft IT-rygsækken. Navnet er egentlig misvisende og stammer fra dengang udstyret stadig var så omfattende og tungt at det måtte transporteres i en særskilt rygsæk af eleven selv. "IT-rygsækken" som den ser ud i dag er en lille men kraftig computer med trådløs internetadgang, som gør det muligt for brugeren at anvende diverse hjælpemidler, herunder tekst-til-tale, ordforslag og mange andre målrettede programmer og hjemmesider. Fælles for alle disse programmer er den grundlæggende hensigt, som er at *kvalificere* den pågældende elev på lige fod med sine kammerater.

Det er derfor helt åbenlyst at dette redskab er af afgørende betydning for de læseudfordrede elevers mulighed for at følge undervisningen og lave deres hjemmearbejde. IT-rygsækken har over de seneste 10 år været med til at forbedre resultaterne for flere tusind børn og unge i folkeskolen. Men af nok så væsentlig betydning er det at IT-rygsækken er med til at give eleverne følelsen af at være delagtige i aktiviteterne på klassen, og med de lækre små bærbare computere som stilles til rådighed for eleverne i dag er en "IT-rygsæk" ikke længere et stort tungt "skrummel" – noget der i sig selv kunne virke stigmatiserende – men en lille tjekket notebook, som minder om de smarte computere mange af klassekammeraterne har med hjemmefra.

Den mindre behagelige del af arbejdet med IT-rygsækkene er opgaven med at afgøre hvem der kan og - desværre - hvem der *ikke* kan få en IT-rygsæk. Det er aldrig rart. Det betyder også at nogle elever vil befinde sig på den "forkerte" side af grænsen, så at sige. De er lige akkurat ikke læseudfordrede nok til at få en IT-rygsæk, men de har stadig så mange læse- og skrivevanskeligheder at de helt indiskutabelt ville have stor gavn af at få en tilsvarende computer med de samme programmer stillet til rådighed. Denne lille gruppe af elever som "falder mellem to stole", har i længere tid bekymret Beninu Andersen, som er skolens IT-administrator.

Hvordan afgør man hvem der kan få en IT-rygsæk?

Jeg kender ikke til alle detaljerne i testen, men jeg ved at der er tale om en omfattende prøve, hvor specialuddannede fagfolk tester elevens færdigheder på en række parametre, som skal resultere i en entydig score der siger noget om graden af elevens dysleksi. Bevillingen af en IT-rygsæk afhænger af om man scorer over eller under en fastlagt grænseværdi. Man kan sige at man prøver at måle noget der er abstrakt og grænseløst og omsætte det til et tal.

Har du noget imod denne metode?

Absolut ikke! Det er en god metode fordi den er upartisk og blind for alt andet end det væsentlige. Det siger sig selv at det ideelle var at man bare gav alle en computer, men når man er en folkeskole er midlerne begrænsede så derfor må man finde en måde hvorpå man fordeler midlerne optimalt, og det består bl.a. i at man sikrer, at de midler der er afsat til hjælpemidler til elever med læsevanskeligheder, bruges på de elever der har de største behov. Når man skal afsætte en begrænset sum af midler til et formål, *skal* man nødvendigvis bruge en konkret målemetode der kan give et entydigt resultat. Det problem jeg adresserer, hidrører hverken fra testmetoden eller de dygtige lærere der afvikler testen. Problemet ... *det er mig!*

Du må hellere uddybe hvad du mener med det. Hvordan er problemet "dig"?

Jeg har i al min tid som IT-administrator på skolen brændt for at hjælpe de elever der har ekstraordinære behov. Da jeg skiftede job fra privatsektoren til skolesektoren, gik det op for mig, at jeg for første gang havde fået et arbejde hvor jeg kunne bruge mine kompetencer til at gøre en *virkelig* forskel. Samtidig har jeg gennem mit virke skullet arbejde tæt sammen med de specialundervisere der har ansvaret for at indføre disse børn i brugen af de IT-pædagogiske tilbud. Når jeg siger, at problemet er "mig", så mener jeg at jeg har meget svært ved at se på børn der fra en tidlig alder skal kæmpe for at holde ud at gå i skole. Jeg elskede selv min skole og jeg glædede mig hver eneste morgen til at komme i skole, fordi det faldt mig legende let. Derfor ser jeg tilbage på min skolegang (og senere min studietid) som nogle af de lykkeligste og mest sorgløse perioder af mit liv. Det står i så skærende kontrast til den følelse som de børn, der virkelig skal slæbe sig hen til endnu en dags "tortur", sidder med og den frustration som børn der grædende må opgive at lave deres lektier, må føle. Det kan jeg ikke bare se på. Når der er en gruppe børn der "*havner mellem to stole*", så må nogen samle dem op. Jeg kan ganske enkelt ikke frigøre mig fra den tanke, at det man gør for et barn tidligt i livet vil have afgørende betydning for alle dette barns bedrifter senere i livet. Det kan f.eks. betyde forskellen på en god og en middelmådig afgangseksamen, videregående uddannelse, karriere, familieliv, osv. Så uden at vide det kan vi måske ved at hjælpe en enkelt elev over nogle af de "hurdles" som det faglige giver dem *nu*, gøre en forskel for tusindvis af mennesker i *fremtiden*.

Hvad mener du med at de "havner mellem to stole"?

Jeg tænker på de børn der på den ene side er læseudfordrede i væsentlig grad, men deres testresultater viser, at de stadig er en smule "for kompetente" til at få bevilget en IT-rygsæk. Den lille gruppe der havner i et grænseområde, er altid sværest at hjælpe, fordi de ligger i sådan en "gråzone".

Man kunne også tænke sig at der er elever der falder helt uden for testens fokusområde, men som stadig ville have væsentlig gavn af en computer i skolearbejdet. Når vi arbejder med "biologisk materiale" kan ingen test tage højde for alt. Det kunne f.eks. være elever der har svært ved at bevare fokus eller som mangler overblik, som ville få nemmere ved det, hvis de havde en computer til at holde

styr på informationerne for dem. Og måske er den digitale formidling lige akkurat *den* didaktiske metode der får *dem* "ud over rampen", så at sige.

Hvordan kom du til at tænke på disse elever?

Det er opstået over tid, fordi jeg i mit daglige arbejde på skolen af og til opsøges af lærere som fortæller mig, at de har en elev som ganske vist ikke kan få en IT-rygsæk fordi de er "for dygtige", men det er helt åbenlyst, at de stadig ville profitere af at få en computer stillet til rådighed. Lærerne spørger mig om der ikke er "et eller andet vi kan gøre", og det bedste jeg foreløbig har kunnet tilbyde disse lærere og deres elever, er en eller andet udrangeret computer der ikke længere er i cirkulation, fordi den er forældet og ikke længere kan følge med de nye programmer der bruges i undervisningen. Samtidig har jeg jo også haft et tæt samarbejde med de speciallærere der arbejder med de læseudfordrede elever, og på den måde haft rig lejlighed til selv at konstatere, hvor afgørende en forskel det kan gøre for disse elever at have et velfungerende redskab til deres rådighed. Det betyder jo, at elever der scorer "for godt" i testen til at få bevilget en IT-rygsæk, må antages at have særligt gode forudsætninger for at udnytte disse hjælpemidler optimalt, idét de allerede har et lille "forspring" i form af deres "lidt for høje" kompetencer i læsning og skrivning. Dette potentiale bør ganske enkelt ikke ligge uudnyttet hen.

Hvad er det så du har gjort for disse elever?

Altså, konkret har jeg indstiftet **BENINU ANDERSENS IT•LEGAT** som har til formål at betale for op til to computere om året (til en værdi af ca. kr. 20.000) til elever med særlige behov, og som går på den skole hvor jeg er ansat. Der er tale om nøjagtig den samme computer som på et hvilket som helst tidspunkt uddeles til elever der får bevilget en IT-rygsæk, fordi det er et godt redskab og fordi det umiddelbart kan fungere sammen med det eksisterende IT-netværk og kan køre de samme programmer som lærerne er vant til at bruge sammen med de øvrige læseudfordrede elever.

Hvem bestemmer hvem der skal have gavn af dette IT-legat og hvordan får man del i pengene?

Der er nedsat et legat-bedømmelsesudvalg bestående af to højt kvalificerede lærere og en pædagogisk leder som vurderer de enkelte ansøgninger. På sigt er det tanken at udvalget også skal omfatte et medlem af skolebestyrelsen. Udvalgets arbejdsgrundlag er et sæt vedtægter der temmelig præcist beskriver hvilke kategorier af elever der kan få gavn af legatet, og hvad man som lærer skal gøre for at få del i disse midler. Kort fortalt siger vedtægterne, at midlerne kan tilfalde elever som har prøvet at gå alle de officielle veje for at få bevilget en IT-rygsæk og fået afslag, hvis legatudvalget samtidig – på baggrund af ansøgningen og deres eget kendskab til eleven (f.eks. gennem indhentede oplysninger, interview m. eleven, osv.) – er enige i at den pågældende elev vil profitere væsentligt af en computer.

Hvem kan ansøge om Beninu Andersens IT-legat, og hvordan gør man?

Lærere på *Sabro-Korsvejskolen* kan indgive ansøgning til legatudvalget, som p.t. består af de to speciallærere Lene Madsen og Anne Grethe Dalgaard samt pædagogisk leder

Dick Douglas Glintborg. Legatudvalget ligger inde med den ansøgningsblanket der skal benyttes. Når legatudvalget kommer til den konklusion at en elev opfylder betingelserne for at få en IT-rygsæk og de er overbeviste om at eleven vil profitere af at få den, giver de besked til mig som hjemkøber maskinen til eleverne uden yderligere spørgsmål.

Det har været meget vigtigt for mig at sikre at alt gik rigtigt for sig. Jeg har f.eks. etableret vandtætte skodder mellem mig selv og legatudvalget. Jeg sidder ikke selv med i legatudvalget, for jeg må ikke påvirke beslutningsprocessen "bare" fordi det er *mine* penge der doneres. Det er vigtigt at dem der beslutter *hvem* der skal have gavn af legatet ikke selv bliver berørt økonomisk af deres beslutning. Hele pointen er at de skal kunne træffe deres beslutning på et rent fagligt grundlag uden at billedet sløres af økonomi. De ved at hvis de anbefaler at en elev får bevilget en computer og der i indværende skoleår stadig ikke er udleveret det maksimale antal computere, så donerer jeg det beløb der skal til.

Hvorfor har du etableret Beninu Andersens IT-legat?

Først og fremmest er det naturligvis det åbenlyse - at der inde i mig brænder en ild for de elever der har brug for at man tager dem i hånden og hjælper dem igennem den jungle som 10 års skolegang fra 0. til 9. klasse kan være når man har svært ved at læse. Det er så *vigtigt* for mig at *bare en enkelt elev* - og helst flere - kan få *bare lidt* af den boblende glæde jeg selv havde da jeg gik i skole og nød det i fulde drag. Dét vil jeg gerne give til et barn! Jeg elsker at komme ind i en klasse når en håndfuld elever fra 2. klasse råber: "*Hej Beninuuuuu! Hvad skal du?*", og de, inden jeg har fået forklaret mit ærinde, begynder at fortælle mig, hvor de skal hen i sommerferien eller hvad de har fået i fødselsdagsgave. *Dette job har været en gave til mig!* Så er det kun naturligt at jeg giver en smule tilbage.

Men der ligger også en mere vidtrækkende tanke bag, om at vi lever i en tid hvor vi i højere og højere grad får brug for mennesker med samfundssind, og at vi forstår at den velfærd vores forældre engang har kunnet tage for givet, bare ikke længere findes. Vi har et samfund med færre skattepligtige borgere end nogen sinde i forhold til den kæmpe andel af samfundsborgere som har behov for de midler der er til afsat til velfærd. *Frivillighed* og viljen til at give afkald på lidt af det man har, bliver *altafgørende* allerede i den fremtid vi *selv* når at opleve og i endnu højere grad for de børn der skal arve samfundet efter os. Så jeg nærer da også et stille håb om at jeg med dette initiativ kan inspirere nogen til, i større eller mindre målestok, at gøre det samme, og så håber jeg også at det er noget de elever der får gavn af det vil huske, når engang de vokser op. Uanset hvilken plads de får i samfundet som voksne, så vil de måske huske, at der engang var nogen der gav dem en håndsrækning efter de var blevet sorteret fra i den normale udvælgelsesproces, og dét kan være med til at gøre dem til mennesker med så meget overskud og selvværd, at de også vil have øje for andres behov - og dét bliver i allerhøjeste grad noget vi får brug for i fremtiden.

Så man kan sige at det jeg gør, måske i virkeligheden også er en investering i min egen alderdom. Men det er det vel *hver gang* vi giver vor tids unge mennesker en øget chance for at få et godt voksenliv – er det ikke?